

GODOVI ● PRAZNIKI ● SVETE MAŠE

6. NEDELJA MED LETOM - 13. februar 2022

Kristina Spoletska, vdova

Ob 8.00: za žive in pokojne župljane

Ob 10.00: + Tadeja Zupančič, obletna

Ponedeljek: 14. 2. 2022

Valentin (Zdravko), duhovnik, mučenec

Ob 18.30: + Stane Podržaj

Torek: 15. 2. 2022

Klavdij, redovnik

Ob 18.30: + starši Lampič

Sreda: 16. 2. 2022

Julijana, mučenka

Ob 7.00: + Stanislav Susman, po namenu Veronike iz Šmavra

Četrtek: 17. 2. 2022

Sedem ustanoviteljev reda servitov

Ob 18.30: + Lucian Passuto, ob rojstnem dnevu

Petek: 18. 2. 2022

Frančišek Regis Clet, duhovnik, mučenec

Ob 18.30: + Neža Javornik, za miren počitek

Sobota: 19. 2. 2022

Konrad iz Piacenze, spokornik

Ob 18.30: + Igor Zvoljenk, po namenu Matejevih sošolk iz srednje šole

7. NEDELJA MED LETOM - 20. februar 2022

Jacinta in Frančišek Marto, fatimska pastirčka

Ob 8.00: + Štefanija Frkal, obletna

Ob 10.00: za žive in pokojne župljane

Župnija

Sv. Simona in Juda Tadeja

Ljubljana Rudnik

OZNANILA

Od 13. do 20. februarja 2022

LJUBEZEN RAČUNA Z VEČNOSTJO

“Verujete v vstajenje mrtvih?”, je bilo eno od vprašanj ankete na neki župniji v času ljudskega misijona. In izid: več kot 55 % starejših nad 65 let je obkrožilo “Ne” ali “Gledetega sem zelo negotov/a”. Če bi tako izpadlo pri mlajših, ne bi bili tako začuden. Če bi bili vprašani, ali zanikajo Kristusovo vstajenje, bi najverjetneje odgovorili, da ne. Vsekakor gre tudi pri vernih za težavo z vero v vstajenje mrtvih, ali kakor izpovedujemo v apostolski veri, v vstajenje mesa. Med njimi starejša gospa, ki je župniku odločno rekla: “Ko ste enkrat v kišti, je konec z vami; mrtev je mrtev.”

Očitno se s to težavo bori tudi Pavel, ko piše pastirsko pismo kristjanom v grško pristaniško mesto Korint (1 Kor 15,12.16-20): “Če pa se oznanja, da je Kristus vstal od mrtvih, kako nekateri med vami govorijo, da ni vstajenja mrtvih?” Če imate takšno pojmovanje, potem premislite, kakšne posledice ima to: “Če mrtvi ne vstajajo, tudi Kristus ni vstal. Če pa Kristus ni vstal, je prazna vaša vera, še ste v svojih grehah”.

Verovati v svetopisemskem pomenu ne pomeni najprej “verjeti, da je nekaj resnično”. Vprašanje vere je vprašanje opore, ki me nosi in hrbtnice, ki me drži pokonci - kadar izvem, da imam raka v zadnjem štadiju in mi ni več pomoči, ko ljubljena oseba zlorabi moje zaupanje, ko mi smrt nenadoma iztrga ljubljeno osebo. Če ni vstajenja, potem je na tem svetu vse minljivo, in nimamo več zadnje oporne točke. Pavel piše: “Če ni vstajenja, so tudi tisti, ki so zaspali v Kristusu, izgubljeni”.

“Toda Kristus je vstal od mrtvih, prvenec tistih, ki so zaspali!”

Resnično, prava ljubezen računa z večnostjo. Ljubezen nekako vedno upa, da s smrtjo ni vsega konec. Obratno pa to pomeni: Kjer ni vere v vstajenje, tudi ljubezen na koncu ni mogoča ali zaide v hudo krizo. Morda bomo zdaj razumeli, zakaj Pavel piše: “Če samo v tem življenju upamo v Kristusa, smo od vseh ljudi najbolj pomilovanja vredni”.

Izdal: Župnijski urad Ljubljana Rudnik **Odgovarja:** Lojze Zupan, župnik

Tel.: 01/420 21 36; GSM: 041/515 030; Splet: www.zupnijarudnik.si

TRR NLB: SI56 020580262293859

Tovariši na poti: poslušajo, jasno spregovorijo, praznujejo, soodgovorni v našem skupnem poslanstvu, za dialog v Cerкви in družbi in

ekumenizem

Dialog med kristjani različnih veroizpovedi, ki jih združuje en krst, ima posebno mesto na sinodalni poti.

Kakšne odnose ima naša cerkvena skupnost s člani drugih krščanskih veroizpovedi?

Kaj imamo skupnega in kako hodimo skupaj?

Katere sadove smo nabrali ob tej "skupni hoji"?

Katere težave se pojavljajo?

Kako lahko naredimo naslednji skupni korak naprej?

**Včasih pa ljubezen lahko gre v prazno,
ne najde naslovljencev.
Ljudje so lahko osamljeni sredi
med ljudmi. Potem je pomembno
imeti ob sebi eno oporo,
več kot samo plišastega medvedka,
lepega tako kot je.
V psalmu 16,8 se to pravi: "Vedno
imam pred očmi GOSPODA; ker je
na moji desnici, ne bom omahnil."**

naj prinesejo v tvoje življenje lahkost, svežino, svobodo in širino in dajo tvoji duši poleta, da se boš dvignil nad vsakdanje in boš oporo črpal iz nebes.

TELESNO VSTAJENJE

Kaj je s "telesnim" vstajenjem mišljeno? Sedanja teologija ponuja k razumevanju razlikovanje med "fizičnim telesom" in "osebnostnim telesom". Po tem razlikovanju je "fizično telo", kar po smrti ostane, se pokoplje in razpade - snov. "Osebnostno telo" pa pomeni pripadnost človeka svetu, njegovo prepletenost z lastno zgodovino, z odnosi, dogodki, izkušnjami in občutki - individualno prežet in s tem edinstven. Tako teološko razumljeno "telo" zajame s tem vsa srečanja in odnose enega življenja.

Natančneje: življenje slehernega posameznika - naj bo še tako kratko in morebiti že v kali zadušeno (ko nekdo umre pred ali kmalu po rojstvu) pusti po krščanskem pojmovanju neizbrisne sledove. Ne samo, ker smo jih na tem svetu zaznali, ampak pred vsem, ker so Bogu pomembni in dragoceni. On ima za vsakega njegov prostor v novi resničnosti: "V hiši mojega Očeta je veliko bivališč; če ne bi bilo tako, ali bi vam rekel: Odhajam, da vam pripravim prostor? Ko vam pripravim prostor, bom spet prišel in vas vzel k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz" (Jn 14,2-3). Krščansko upanje preko smrti ni v tem, da bi bili rešeni s tega sveta in mogli tako dokončno izbrisati lastno zgodovino življenja z vsemi dogodki: neuspehe, ločitve, bolezni, grehe, krivde, ... Nasprotno: krščanska vera pričakuje ravno **dovršitev** lastne življenjske zgodbe in v tej zgodbi začete in razvijajoče odnose. Življenje, ki ga živimo, ni določeno za to, da bi prenehalo biti in bilo hkrati izbrisano. Mora se izpolniti in dovršiti; njegova "vsebina" se mora v novi resničnosti intenzivirati in dovršiti.

To razumevanje daje kristjanom drugačen pogled na življenje: vsaka ura, vsak odnos, vsako srečanje so pomembni: so "snov", iz katere bo nastalo večno življenje. Resnično: nič od tistega, kar mi je v tem življenju bilo bistveno pomembno in dragoceno, kar sem ljubil, se ne bo izgubilo. Večjega upanja, večje obljube ne bi moglo biti.

Zato še z večjim zaupanjem izpovedujmo: "Verujem ..., v vstajenje mesa in večno življenje". **Amen.**

Pomislite, tista gospa, ki je rekla, "Ko ste enkrat v kišti, je z vami vsega konec; mrtev je mrtev", naroči mašo za pokojnega moža. Župnik se začudi in jo vpraša, kako to, če pa "ko si enkrat v kišti ...", pa je po daljšem molku rekla: "Saj ne vem ... končno bi zanj naredila vse, kar lahko, samo da bi došel na vrh". Očitno je svojega moža zelo ljubila. In solznih oči je dejala: "Nekako upam, da se še vidiva." Resnično: ljubezen računa z večnostjo.

